

ZES EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Waarin een stout plan ontworpen wordt.

Op den avond van dien roerigen dag zat Pieter De Coninc in de huiskamer van Breydels woning.

— Ik gaf een jaar van mijn leven, indien ik daarmee kon te weten komen, wat de Leliaarts in hun schild voeren, zei de deken der wevers tot den hoofdman der beenhouwers. Ik ben overtuigd dat ze een snood plan ontwerpen. Ge weet, dat Jacob du Chatillon zich te Wynendale bevindt. Welnu drie boodschappers zijn kort achtereen naar het slot vertrokken. Onze magistraten zweren samen met den Franschen landvoogd om ons te doen vallen. Ze hebben het op Brugge gemunt.

— We moeten hun laag voornemen verhinderen, antwoordde Breydel.

— Ja, maar daarom dienen we het toch eerst te kennen. Doch hoe? Die omgekochten werken in 't donker.

Arnold scheen in diep gepeins verzonken. Hij luisterde niet meer naar de woorden des dekens, maar leunde 't denkend hoofd in de rechterhand. Eindelijk sprong hij op en riep vurig :

— Ik zal de Fransche samenzwering ontdekken.

— Gij! vroeg zijn oom verwonderd. Wilt ge misschien Hille, de tooverheks die onder den stadsmuur woont, raadplegen. Wat kunt gij in deze zaak doen?

— Oom, heb ik mij ooit een zwakkeling getoond? vroeg de jongeling op droevigen toon... Was ik niet altijd aan uwe zijde, toen wij dezen morgen de gevangen dekens bevrijdden? En redde ik u ook niet uit de klauwen van den Sysseelschen roover?

— Arnold, verontschuldigt mij, zoo ik u griefde, herman Breydel vriendelijk. Ik ben fier op mijn neef, en 'k wenschte, dat alle jonge mannen

waren als gij. Doch hoe zou het u gelukken te doorgronden, wat onze vijanden besloten hebben ?

— Laat hem tenminste uitspreken ? viel De Coninc in.

— Ja, luister oom, sprak Arnold levendig. Jacob du Chatillon heeft krijgslieden gehoord. Ik wil dienst nemen in zijne troepen. En ik verzeker u, dat ik dan wel 't een en ander zal te weten komen van 't verradersplan. Hoezeer 't mij tegen de borst stuit, mij als een Fransch soldenier te vermommen, toch zal ik dien stap doen, uit liefde voor mijne vaderstad.

Breydel drukte zijn neef de hand.

— Vergeet mijne woorden van zoo even, zei hij minzaam. Ik herken in u uw vader ! Klauwaarts bloed ! Vriend Pieter, wat zegt gij van dit plan ?

— Weet ge, wat ge waagt Arnold ? vroeg De Coninc.

— Mijn leven, meester... maar had ik tien levens, ik zou ze allen offeren, voor onze zaak. Doch ik heb de beste hoop, dat ik veillg hier terugkeeren zal en bovendien met de noodige kennis, om Brugge te redden. Ik zal onmiddellijk vertrekken. Morgen vroeg kan ik mij reeds laten inlijven.

— Arnold, Arnold... ! kloeg Breydel's gade. Ge begeeft u in 't hol van een leeuw !

— Van een tijger, moeie... De Leeuw is Vlaamsch, niet Fransch ! Maar geen tijger hoe wreed ook, zal mij van mijn voornemen doen afzien.

— Ik mag u niet weerhouden, Brugge heeft zijne kloeke zonen noodig, hernam de vrouw. Ach, waarom laat men ons niet rustig leven !

— Omdat Vlaanderen welvarend is, omdat het volk de vrijheid boven alles bemint, antwoordde De Coninc.

— Ik zal eene uitrusting gaan koopen. Ik denk dat Isaac, de Jood, mij wel kan grieveu, zei Arnold rechtstaande.

Op dit oogenblik trad Flip, de knecht, binnen.

— Nu nog uit ? vroeg hij aan Arnold. Kruip liever onder de dekens, jongen !

Breydel's neef vertelde, wat hij besloten had.

— Versta ik u goed ? kreet Flip verwonderd. Gij wilt soldenier worden. Wel dan ga ik met u mee ! Getweeën kunnen we meer uitrichten dan u alleen mogelijk is. Baas mag ik Arnold vergezellen ?

— Zeker Flip ! Ik ben blijde dat ge met mijn neef wilt gaan.

— Vooruit dan ! drong Arnold aan. We hebben niet veel tijd te verliezen.

Een half uur later keerden beiden jongelieden terug.

— Isaac de Jood zou een Saraceen kunnen tevreden stellen, zei Flip lachend. Hij vroeg of wij in 't leger des konings dienst gingen

nemen en voorspelde ons, dat wij wel spoedig tot kapitein bevorderd zouden worden.

— Maar kunt ge dien kerel vertrouwen? wilde vrouw Breydel weten.

— Isaac is altijd gesloten en bemoeit zich maar met zijn rommelhandel, verzekerde haar echtgenoot.

— De poort zal al dicht zijn, meende Arnold. We zouden kunnen achterdocht verwekken. We moeten daarom langs de wallen buiten geraken.

— 'k Heb nog nooit poortgeld betaald, gekte Flip. Kom maar mee, kameraad! Binnen een kwartierke zijn we vrij in 't veld.

— Ge handelt zoo voortvarend, merkte de deken op. Hebt ge nu niets meer te bespreken? Wynendaele is vier uren gaans van hier. Ge kunt u toch niet in het holste van den nacht bij de Franschen aanbieden. Als een schildwacht u betrapt, hangt ge beiden eer de zon op gaat. Dus, vrienden overweegt eerst wat ge doen zult.

— Onderweg kunnen we zooveel spreken, als we willen, antwoordde Arnold. Ik zou nu maar 't liefst seffens vertrekken.

— Laat ze gaan! riep Breydel lachend uit. Ze moeten dat zaakje maar onder elkaar beslissen en naar de omstandigheden handelen!

— Wel ja! beaamde Flip. We zijn weg! Montjoi, St. Denis... Vlaamsche boeren en dorpers...! Ellendige laten... Saperdetalala! Hoort ge, hoe goed ik reeds de taal der soldeniers machtig ben? En als 't moet, zal ik trachten te vechten gelijk een Klauwaart scherste de knecht, die altijd zijne vroolijkheid behield.

De jonge lieden namen afscheid en verlieten de woning langs 't achterpoortje, dat op eene stille straat uitgaf. Veilig geraakten ze buiten, en vol goeden moed vertrokken de koene gasten in de richting van Thorhout.

A. HANS

GROENINGHE

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS

TWEEDE DRUK

*« Gij zult uw vaderland beminnen,
en zijn taal en zijn roem, »*

(H. CONSCIENCE.)

L. OPDEBEEK, -- UITGEVER -- ANTWERPEN